

Cuprins

- 1 Introducere
- 2 Definiția credințioșiei
- 3 Credințioșia lui Dumnezeu în mântuire
- 4 Ca niște copilași
- 5 Dumnezeu e suveran tot timpul
- 6 Obiecții și experiențe negative personale
- 7 Cum îmi zidesc credința
- 8 Limbajul ne localizează
- 9 Adevărul nu este cu majoritatea
- 10 Credințioșia și vorbirea
- 11 Puțin câte puțin
- 12 Ascultă / Vizionează / Descarcă

Introducere

Era un rege al moabiților numit Balak și copiii lui Israel tocmai învinseseră pe amoriți și se îndreptau spre Moab. Și moabiții s-au înfricoșat. Așa că Balak, regele Moabului îl cheamă pe Balaam, un om care avea contact cu lumea spirituală, să blesteme pe Israel. Însă Balaam nu a putut să îi blesteme chiar dacă a încercat de câteva ori și din locuri diferite.

Numeri 23:16-20 (NTR)

¹⁶ Domnul l-a întâlnit pe Balaam și a pus un cuvânt în gura lui; apoi i-a zis: „Întoarce-te la Balak și așa să-i vorbești.”

¹⁷ El s-a întors și l-a văzut pe Balak lângă arderea sa de tot împreună cu toți conducătorii Moabului. Balak l-a întrebat: – Ce ți-a spus Domnul?

¹⁸ Atunci el și-a rostit oracolul și a zis:

„Ridică-te, Balak, și ascultă!

la aminte la mine, fiul lui Țipor!

¹⁹ *Dumnezeu nu este un om ca să mintă*

sau un fiu al omului ca să-l pară rău.

Vorbește El oare fără să înfăptuiască?

Promite El oare fără să împlinească?

²⁰ Iată, am primit poruncă să binecuvânteț.

El a binecuvântat și eu nu pot schimba nimic.

Ce a vorbit Dumnezeu prin gura lui Balaam? Că Dumnezeu nu este ca omul să mintă vreodată. Uneori noi oamenii mințim, fie intenționat ca să ieșim dintr-o situație, fie din greșeală pentru că așa am crezut că e adevărul. Însă Dumnezeu nu minte nici din greșeală. El nu zice: "Hei,

sunt aici de așa mult timp încât mi-a scăpat când am spus acel lucru.” Nu e așa deloc cu Dumnezeu.

O metodă foarte elegantă de a predica, dar foarte subtilă și falsă, este următoarea: “Indiferent ce s-ar întâmpla, noi știm că Dumnezeu e credincios.” Haideți să vă spun ce este încapsulat în această afirmație, ceva ce nu e spus explicit, dar este intenționat implicit: “Fie că Dumnezeu va face ce a promis sau nu, El rămâne credincios.”

Toți creștinii afirmă că Dumnezeu e credincios până când vine vorba de ceva specific la care au nevoie de dovadă că funcționează. Atâta timp cât se vorbește la general, toți sunt de acord că Cuvântul lui Dumnezeu e adevărat. Dar când avem nevoie ca ceva specific din Cuvânt să se împlinească în viața noastră, o dăm de cotite prin afirmații de genul: “Ei bine, nu prea poți ști niciodată nimic sigur.”

Noi spunem că El e credincios din cauză că Biblia spune că e așa și nu avem cum să fim creștini născuți din nou dacă nu afirmăm acest lucru la fel ca Biblia. Dar aflăm dacă chiar credem cu adevărat că El e credincios atunci când ne confruntăm cu ceva ce El a spus și nu s-a manifestat în viața noastră încă.

În afara bisericii, noi știm exact ce înseamnă cuvintele. Însă în biserica lui Cristos parcă “ne învăluie fumul și gloria lui Dumnezeu în așa măsură” încât cuvintele nu mai înseamnă nimic. Sper că v-ați dat seama de ironie. De exemplu, dacă în afara bisericii cineva ia un împrumut de la bancă și la un moment nu mai plătește ratele, va fi considerat “necredincios” de către bancă, indiferent în cel fel se schimbă economia și situațiile. De ce? Pentru că acel cineva a promis și a semnat un contract de împrumut cu banca că va returna banii indiferent de schimbările în economia țării și a lumii sau în situația sa financiară.

Când vine vorba de Dumnezeu, gândim total altfel fără să ne dăm seama: “Ei bine, Dumnezeu e Dumnezeu, chiar dacă nu face chiar tot ce a zis, El tot e credincios. El nu trebuie să facă tot ce a zis, dar tot e credincios.” Și învăluim totul așa într-un nor de mister și ambiguitate nedumnezeiască, chiar demonică așa putea spune. Și aducem în schemă și toate cuvintele teologice pompoase ca să căpătăm mai multă credibilitate în afirmațiile noastre nebiblice: “Ei bine, Dumnezeu în suveranitatea Lui, poate a decis să facă altceva într-o anumită situație decât ce a zis în Cuvânt.” Și atunci oamenii de rând vor avea tendința să spună: “Nu prea înțeleg nimic din ce vrea să spună acest om, dar în mod sigur știe mai multe decât mine, pentru că a fost la seminar. Așa că o să cred ce spune.”

Definiția credincioșiei

*“Dumnezeu e întotdeauna credincios”
înseamnă că El va face întotdeauna ce
a spus că va face și a făcut deja ce a
spus că a făcut.*

O definiție simplă a credincioșiei ar fi următoarea: *“Când vorbești și promiți ceva, tu și îndeplinești acel ceva.”* Dumnezeu este întotdeauna credincios Cuvântului Său. Credincioșia nu este ceva de genul: vorbești un lucru, iar dacă după aceea îți vine altă idee, faci altceva și tot rămâi credincios. Nu, aceea e minciună.

Versetul 20 din pasajul de mai sus spune că o dată ce Dumnezeu a binecuvântat ceva sau pe cineva, acea binecuvântare nu poate fi inversată. Binecuvântarea este ireversibilă.

Credincioșia lui Dumnezeu în mântuire

Dumnezeu a spus în Psalmii 103:2-3,

Psalmii 103:2-3 (NTR)

² Suflete al meu, binecuvântează-L pe Domnul
și nu uita niciuna din binefacerile Lui!

³ El îți iartă toate nelegiuirile,
îți vindecă toate bolile,

A spus Dumnezeu asta? Va face El asta? Da, desigur.

Ne-a iertat El toate păcatele chiar dacă am făcut niște lucruri foarte rele sau încă le mai facem? Da, sigur. El ne-a iertat toate păcatele trecute, prezente și viitoare. Cum știm asta? Pentru că El a spus așa. Ne-a vindecat El toate bolile fizice? Da, desigur. Cum știm acest lucru? Pentru că El tocmai a spus asta în pasajul de mai sus. Însă mulți creștini dau înapoi cand vine vorba de vindecare.

Atâta timp cât nu trebuie să vezi ceva tangibil (cum ar fi de exemplu în domeniul iertării păcatelor), Dumnezeu e credincios. Însă când vine vorba de ceva vizibil (ca vindecarea fizică), El nu mai este credincios. Nu riscăm, pentru că dacă nu se întâmplă nimic, atunci toți ochii sunt pe noi. Ne e teamă.

Dacă cineva îl primește pe Isus în inima lui, noi îl conducem în rugăciunea de predare. Iar dacă după o săptămână acea persoană vine și ne spune: “Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar simt că nu mai sunt salvat” noi probabil o întrebăm: “Păi de ce simți așa?” La care persoana răspunde: “Pur și simplu nu simt că Dumnezeu m-a iertat.” Ce răspundem noi de obicei ca și creștini în acel moment? “Păi, nu știu ce să zic, poate chiar nu te-a iertat, cine știe”? NU, nicidecum. Ci noi îi vom spune: “Nu trebuie să trăiești după sentimente. Biblia spune la Romani 10:9-10 că dacă Îl facem pe El Domn, vom fi mântuiți. Noi trăim prin credință și nu prin vedere sau simțire. Noi toți avem sentimente din astea din când în când, dar nu trebuie să le bagî în seamă. Aceste simțiri trebuie ignorate.”

Dar cum procedăm când ajungem la vindecare sau binecuvântare financiară, și nu ne simțim vindecați? În loc să zicem: “Nu mă iau după ceea ce simt, ci după ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu” – noi zicem ceva de genul: “Mă încred în Dumnezeu. El știe mai bine ce e bun pentru mine.” Acum spunem ceva diferit de ceea ce Dumnezeu a spus.

În Luca 5:17-26 îl vedem pe Isus, din nou ca și în Psalmii 103:2-3, punând iertarea păcatelor pe același loc cu vindecarea fizică:

Luca 5:17-26 (NTR)

¹⁷ Într-una din zile, în timp ce El dădea învățătură, erau acolo și niște farisei și învățători ai Legii, care veniseră de prin toate satele Galileei și ale Iudeei și din Ierusalim. Puterea Domnului era cu El, ca să vindece.

¹⁸ Și iată că niște oameni aduceau pe pat un om care era paralizat. Ei încercau să intre cu el, ca să-l pună înaintea lui Isus.

¹⁹ Dar fiindcă n-au găsit cum să-l aducă înăuntru din cauza mulțimii, s-au urcat pe acoperișul casei și l-au coborât cu patul printre cărămizi, în mijlocul mulțimii, înaintea lui Isus.

²⁰ Văzând Isus credința lor, a zis: „Omule, păcatele îți sunt iertate!”

²¹ Cărturarii și fariseii au început să-și zică: „Cine este Acesta Care rostește blasfemii? Cine poate ierta păcatele, în afară de singurul Dumnezeu?!”

²² Însă Isus, cunoscând gândurile lor, a răspuns, zicându-le: „De ce gândiți astfel în inimile voastre?

²³ Ce este mai ușor, a spune: «Păcatele îți sunt iertate!» sau a spune: «Ridică-te și umblă!»?

²⁴ Dar, ca să știți că Fiul Omului are pe pământ autoritatea de a ierta păcatele, ție îți spun – i-a zis El celui ce era paralizat – ridică-te, ia-ți patul și du-te acasă!”

²⁵ Și deodată el s-a ridicat înaintea lor, și-a luat patul pe care zăcuse și s-a dus acasă, slăvindu-L pe Dumnezeu.

²⁶ Pe toți i-a cuprins uimirea și îl slăveau pe Dumnezeu. S-au umplut de teamă și au zis: „Astăzi am văzut lucruri nemaîntâlnite!”

Practic, Isus ce spune aici este faptul că nici a ierta păcatele și nici a vindeca pe cineva nu este un lucru ușor. Ambele sunt foarte grele de înfăptuit. Însă, pentru a demonstra că El are puterea și autoritatea de a ierta păcatele (un lucru care nu putea fi dovedit palpabil în el însuși), Isus îl vindecă pe olog (un lucru palpabil). În felul acesta, Isus arată că la fel cum voia lui Dumnezeu pentru oameni este să le ierte păcatele și pentru aceasta urma să își dea viața la cruce, în același fel, voia Lui este să îi și vindece fizic. De aceea, vindecarea fizică a fost inclusă și ea în jertfa de pe cruce alături de iertarea de păcate.

Ca niște copilași

Isus spune în Matei 18:3 că dacă nu ne vom face ca niște copilași, nu vom intra niciodată în Împărăția Cerurilor. Care este caracteristica copiilor despre care Isus vorbește aici? Credința orbească a unui copil în ceea ce îi spune tatăl său chiar dacă nu vede ceva imediat. Când un tată le promite copiilor lui că vor merge la un parc de distracții sau la circ, acei copii se bucură deja, ca și cum ar merge în acel moment, doar pentru că tata le-a promis. Dar dacă acel tată e un părinte rău, ar putea să le spună: ”O nu, nu mai mergem la nici un parc. V-am păcălit. V-am zis doar așa în glumă să văd cum reacționați.”

Dumnezeu nu este deloc așa. El nu spune niciodată: ”Ooo, am zis Eu cumva în Cuvântul Meu că te-am vindecat? Nuuu, nu e chiar așa. Tu chiar iei Biblia în serios?” Știu, pare poate amuzant. Dar exact așa gândim noi despre Dumnezeu și ne raportăm la El.

Dumnezeu e suveran tot timpul

Auzim de multe ori fraza: "Dumnezeu e în control. El e suveran. Dumnezeu în înțelepciunea Lui infinită și în suveranitatea Lui, știe că în această situație specifică, ar fi mai bine altceva." *Câți dintre noi știm că Dumnezeu era suveran și avea toată cunoașterea și când a dat promisiunile? Dumnezeu nu a obținut informații noi de la momentul când ne-a dat o promisiune până la momentul în care avem nevoie de acea promisiune.*

Dumnezeu nu a spus ceva, iar apoi mai târziu să zică: "Oh, probabil nu ar fi trebuit să spun ce am spus chiar în felul acesta de libertin. O să și-o ia în cap oamenii." Dumnezeu ne-a cunoscut pe toți dintre noi când a dat promisiunile.

Obiecții și experiențe negative personale

"Dar cum rămâne cu asta? Cu situația omului respectiv? Am o mătușă sau un unchi care nu s-a vindecat sau a murit, etc." Noi toți avem sau am trecut prin situații similare. Dar Biblia ne spune să umblăm prin credință și nu prin vedere.

Iacov 1:5-7 (NTR)

⁵ Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o cere de la Dumnezeu, Care dă (doar unora??) tuturor cu generozitate și fără să mustre (nu trebuie să te simți prost că ți-a dat-o), și ea (s-ar putea să îi fie dată dacă e voia lui Dumnezeu, și dacă El e într-o dispoziție bună??) îi va fi dată.

⁶ Dar s-o cere cu credință, fără să se îndoiască deloc (nici măcar nu lua în considerare că s-ar putea să nu se întâmple), fiindcă cel ce se îndoiește este ca valul mării, purtat de vânt și împins înapoi și încolo.

⁷ Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul,

⁸ fiindcă este un om șovăielnic, nestatornic în toate căile lui.

Observați ce extrem și extravagant e Dumnezeu: El dă tuturor, cu generozitate, fără mustrare sau șantaj. El e absolut, clar și pragmatic. Și în acest pasaj nu e vorba doar de înțelepciune, ci de orice cerem de la Dumnezeu. În versetele 7 și 8, Iacov face tranziția de la un lucru specific (înțelepciunea) la toate lucrurile în general, folosind termeni ca "ceva" și "nestatornic în toate căile lui".

Apoi haideți să observăm aparenta redundanță: "să ceri cu credință, fără să te îndoiești". Există două feluri de gândire care mereu intră în conflict. Să zicem că cineva este bolnav și are în familia sa o mătușă Marta (nume fictiv) tot bolnavă care nu s-a vindecat deși s-a rugat. Și mai are și un unchi Ion (tot nume fictiv), care a murit chiar dacă a crezut în vindecare. Când acea persoană vrea să se roage pentru vindecare, în mintea ei vor fi două gândiri. "Doamne, Tu ai spus că prin rănile tale sunt vindecat și cred (gândirea numărul 1 plină de credință), dar mătușa Marta nu a fost vindecată, iar unchiul Ion a murit chiar dacă a crezut (gândirea numărul 2 cu îndoială)". De aceea, Iacov spune prin Duhul Sfânt să cerem cu credință, fără să ne îndoim.

E oare ușor să nu ne îndoim? Conceptul e simplu, dar nu e ușor. Când presiunea vine în viața noastră, tot atunci se prezintă în mintea noastră foarte loiale și logica și experiențele negative din trecut, atât ale noastre cât și ale altora. Însă, *nu vom câștiga niciodată nimic prin a nu Îl crede pe Dumnezeu.*

Încă un lucru important și demn de menționat aici este că întâi vine tentația de a ne îndoii și apoi îndoiala propriu-zisă. A fi ispițiți să ne îndoim nu înseamnă că deja ne-am îndoii. Ci doar dacă începem să vorbim și să acționăm pe baza acelei tentații de îndoială, atunci abia am săvârșit păcatul îndoielii. Nu trebuie confundată ispita de a ne îndoii, care poate să vină oricând și la oricine, cu îndoiala în sine.

Mai este un tip de rugăciune în rândul creștinilor atunci când aceștia se roagă pentru alții, un fel de rugăciune prin care omul nu greșește niciodată, doar Dumnezeu poate: "Oricare ar fi voia Ta Doamne cu această situație, facă-se voia Ta." Și fie că omul e vindecat sau nu, sau fie că moare sau nu, rugăciunea respectivă se va împlini. E o rugăciune foarte prudentă și sigură pentru om, însă nu pentru Dumnezeu. Sau ne mai rugăm în felul următor: "Doamne, Tu vezi această persoană că se luptă financiar, și Tu știi mai bine de ce e așa. De aceea, ne rugăm acum ca voia Ta să se facă."

Isus nu s-a rugat niciodată așa pentru oameni pentru a obține ceva de la Dumnezeu. Ați observat acest lucru? Da, poate când nu știm voia lui Dumnezeu cu privire la o situație de viitor sau o decizie importantă, ne putem ruga în felul acesta, dar nu și atunci când avem revelată voia Lui cu privire la acea situație în Scriptură. Dar știți de ce ne rugăm așa? Pentru că vrem să stăm și în barcă (ca ceilalți ucenici) și să mergem pe ape (cum a făcut Petru) în același timp. Și acest lucru nu e posibil. Isus nu i-a spus lui Petru să vină pe ape la El, ca mai apoi 5 minute mai târziu, în suveranitatea Lui, să se răzgandească și să îl lase pe Petru să se scufunde, ca să nu și-o ia în cap față de ceilalți ucenici. Petru a început să se scufunde din cauza îndoielii sale. El a început să meargă pe ape cu credință, dar pe parcurs a lăsat îndoiala să își facă loc, pentru că probabil nu a mai auzit de nici un alt om vreodată să meargă pe ape. Și când a mai văzut și valurile din jurul lui, a cedat complet în fața îndoielii. Însă, Cuvântul pe care Isus i l-a dat, l-ar fi susținut să meargă pe ape până la Isus.

Cum îmi zidesc credința

Romani 10:17 (NTR)

¹⁷ Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Cristos.

Credința nu vine prin auzirea sau meditarea la cazuri de oameni care nu au fost eliberați, vindecați sau ajutați. Noi nu ne putem permite să ne punem tot felul de întrebări de genul: "Mă întreb oare ce s-o fi întâmplat în situația respectivă și care a fost cauza de nu s-a vindecat persoana respectivă."

De asemenea, nu putem să ne poruncim nouă înșine sau să ne forțăm să avem credință când ajungem în fața nevoii și a presiunii. Credința se zidește înainte de a ajunge în fața nevoii prin meditarea regulată la Cuvânt. Trăirea prin credință trebuie să fie un stil de viață. Tu doar te expui la Cuvânt, iar credința vine. La un moment dat, în mintea și emoțiile tale, Duhul Sfânt face un "clic" și convingerea ta devine de neclintit. Noi trebuie să dobândim o gândire de tip tunel care se uită doar în față la lumina de la capătul tunelului (adică la ceea ce spune Cuvântul) și nu bagă deloc în seamă ce vede sau simte în jur.

În Numeri 21:6-9, citim:

Numeri 21:6-9 (NTR)

⁶ Atunci Domnul a trimis împotriva poporului niște șerpi veninoși. Ei i-au mușcat pe cei din popor și mulți oameni din Israel au murit.

⁷ Poporul a venit la Moise și i-a zis: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului să alunge de la noi acești șerpi.” Moise s-a rugat pentru popor.

⁸ Domnul i-a zis lui Moise: „Fă un șarpe și atârnă-l pe un stâlp. Oricine este mușcat și va privi spre el, va trăi.”

⁹ Și astfel, Moise a făcut un șarpe din bronz și l-a pus pe un stâlp. *Oricine era mușcat de vreun șarpe și privea spre șarpele din bronz, trăia.*

Nu cred că era așa de ușor pentru israeliți să privească la șarpele de bronz. Pentru că în timp ce ei trebuiau să privească la acel șarpe făcut de Moise, șerpii veninoși încă se plimbau printre ei, se încolăceau pe ei și poate chiar îi mușcau. Însă, Dumnezeu i-a asigurat că nu vor muri, ci vor trăi, dacă vor continua să se uite țintă la acel șarpe înălțat de Moise și nu la ce se întâmpla în jurul lor.

Limbajul ne localizează

Psalzii 91:1-2 (RMNN)

¹ Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt
și se odihnește la umbra Celui Atotputernic

² *zice despre Domnul:* „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea,
Dumnezeul meu în care mă încred!”

Să observăm că în versetul 2, cel ce zice despre Domnul “El este locul meu de scăpare” nu o face în biserică, ci în viața lui personală când se confruntă cu o problemă. Aici nu se referă la ce spunem sau cântăm într-un serviciu de biserică. Abia când ieșim în afara bisericii, ne dăm seama ce credem cu adevărat. Auzim câteodată pe unii creștini vorbind în viața de zi cu zi: “Vai de capul meu, mi s-a întâmplat asta și asta și sunt terminat”. Iar dacă încercăm să spunem ceva din Cuvânt, primim următoarea replică: “Da, lasă că ai să vezi tu cum o să fie când ai să ajungi ca mine și ai să treci prin aceeași situație”. Aceasta poate sau nu să fie adevărat.

Oricât ne-am bate în piept că suntem maturi spiritual și că știm multe și că am avut multe revelații sau că am fost la seminar, *limbajul nostru din viața obișnuită ne localizează sau ne plasează cu exactitate unde suntem spiritual.*

Psalzii 91:7 (RMNN)

⁷ O mie să cadă alături de tine

și zece mii la dreapta ta,
dar de tine nu se vor apropia.

Psalmistul nu vorbește aici de oameni din afara bisericii, ci de oameni din aceeași biserică poate, frați și surori de-ai noștri (de la stânga și dreapta noastră), de lângă noi, pentru care Cuvântul nu a funcționat. Au rămas poate bolnavi sau au murit. Iar tu rămâi ferm în credință și spui: "Lângă mine nu va veni".

Adevărul nu este cu majoritatea

Numeri 13:1-2 (NTR)

¹ Domnul i-a vorbit lui Moise, zicând:

² „Trimite niște bărbați să cerceteze țara Canaan (să vadă dacă pot lua țara, sau dacă le voi da țara, sau dacă le place țara și dacă vreți să v-o dau???) pe care o dau fiilor lui Israel. Din fiecare seminție a părinților lor să trimiți câte un bărbat; *toți să fie dintre conducătorii lor.*“

Observați că aceste iscoade nu erau oameni obișnuiți din popor, ci erau liderii lor. Și Dumnezeu spunea un lucru, iar majoritatea acestor iscoade spuneau total alt lucru.

Numeri 14:2-9 (NTR)

² Toți fiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise și a lui Aaron și întreaga comunitate le-a zis:

– O, de am fi murit noi în țara Egiptului sau de am fi murit în pustia aceasta!

³ De ce ne aduce Domnul în țara aceasta? Ca să cădem loviți de sabie? Soțiile noastre și copilașii noștri vor ajunge pradă. *N-ar fi mai bine să ne întoarcem în Egipt? (Era mai bine când nu eram salvați și nu știam nimic din lucrurile astea bisericești de credință)*

⁴ Și fiecare i-a zis fratelui său:

– Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt!

⁵ Atunci Moise și Aaron s-au aruncat cu fața la pământ înaintea întregii adunări a comunității fiilor lui Israel.

⁶ Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, care erau dintre cei care cercetaseră țara, și-au sfâșiat hainele (doar 2 oameni dintre cele 12 iscoade erau diferiți, adică aproximativ 16%)

⁷ și au vorbit întregii comunități a fiilor lui Israel, zicând:

– Țara pe care am străbătut-o ca s-o cercetăm este o țară deosebit de bună. (nu doar bună)

⁸ Dacă Domnul Își găsește plăcerea în noi, ne va duce în această țară și ne-o va da nouă; este o țară în care curge lapte și miere.

⁹ Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de poporul din țară, căci vor fi ca pâinea pentru noi. Protecția le-a fost

luată, iar Domnul este cu noi. Nu vă temeți de ei.

Dumnezeu nu este deloc binecuvântat să Îl trimită pe Isus să platească tot acest preț imens și să ne facă tot felul de promisiuni, iar apoi noi să nu mergem și să luăm ce ni s-a dat deja. Nu Îl binecuvintează deloc pe Dumnezeu.

Când iscoadele au venit înapoi, poporul a zis: "Majoritatea dintre iscoade, liderii noștri, au zis că nu putem lua țara. Din moment ce 10 din 12 au spus asta, înseamnă că e adevărat, așa trebuie să fie. Stiu ei ce vorbesc, că doar sunt și lideri. Chiar dacă am bătut toată această cale lungă din Egipt și chiar dacă a spus El Dumnezeu ce a spus. "

Dacă presupui că majoritatea are dreptate, aproape întotdeauna vei fi greșit. Din aproximativ 1.6 milioane de israeliți doar 2 au intrat în țara promisă, adică 0.000125%.

Când Isus a venit pe pământ și a predicat Evanghelia la oameni și la farisei și saducheii, majoritatea oamenilor au crezut ce învăța El? NU. Dar cine avea dreptate? Ei sau El? Dacă Îl credeai pe Isus, primeai viața, iar dacă îi credeai pe ei, primeai moarte.

Dacă ne uităm la sistemele religioase (și mă refer chiar la creștini născuți din nou), mulți oameni în trupul lui Cristos au educație, dar nu au revelație din Cuvântul lui Dumnezeu. *Numai cineva cu revelație va zice: "Ceea ce Dumnezeu a spus în Cuvântul Său, El vrea să avem. Ne aparține."*

Numeri 14:9 (NTR)

⁹ Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de poporul din țară, căci vor fi ca pâinea pentru noi. *Protecția le-a fost luată, iar Domnul este cu noi.* Nu vă temeți de ei.

Cele două iscoade pline de credință nu au văzut cu ochii naturali că protecția le-a fost luată la Canaan, ci prin revelație și prin credință.

Dumnezeu a așteptat ca toată generația aceea să moară în pustie. Poporul Israel nu a crezut și din cauza asta Dumnezeu i-a întors în pustie înspre Marea Roșie și au orbăcit prin pustie 40 de ani până când au murit. La fel este și biserica de astăzi în mare parte. Însă Dumnezeu aduce din nou biserica în aceste timpuri aproape de Canaan și ne încurajează să intrăm în țara promisă. Însă vei intra tu, sau vei decide să rămâi cu majoritatea?

Să ne gândim și la presiunea de peste următoarea generație a lui Israel. Micuțul Ionuț a crescut și a ajuns acum adult. Și își amintește cum bunicul lui îi zicea de țara promisă că vor intra în ea, însă bunicul a murit și nu a mai reușit să intre. "Oare de ce aș reuși eu?" Tata și mama la fel au murit. Matușa Marta a murit. *Când lăsăm îndoielile să intre în mintea noastră, deodată dovezile sunt create pentru a sprijini îndoielile noastre.* Dacă acea generație s-ar fi uitat la cine nu a intrat, nici ei nu ar fi intrat.

Credincioșia și vorbirea

2 Corinteni 1:18-20 (NTR)

¹⁸ *Credincios este Dumnezeu (sau după cum Dumnezeu este credincios sau așa cum Dumnezeu este credincios), că vorbirea noastră față de voi nu este și „da”, și „nu”.*

¹⁹ *Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, pe Care noi L-am predicat printre voi – eu, Silvanus și Timotei, – nu a fost „da” și „nu”, ci în El a fost „da”,*

²⁰ *pentru că în El toate promisiunile lui Dumnezeu sunt „da”. De aceea, prin El spunem „Amin!”, spre slava lui Dumnezeu.*

Credințioșia lui Dumnezeu este strâns legată de Cuvântul Său. El este credincios Cuvântului Său dat. Dumnezeu nu spune: “Da, am zis asta, dar am învățat multe de atunci și știu totul despre tine.”

Puțin câte puțin

La Exodul 23:30, Dumnezeu i-a spus lui Moise că îi va da țara nu toată deodată, ci PUȚIN CÂTE PUȚIN:

Exodul 23:29-30 (NTR)

²⁹ *Totuși, nu-i voi alunga într-un singur an, pentru că țara ar rămâne pustie și vietățile câmpului s-ar înmulți împotriva ta.*

³⁰ *Puțin câte puțin, îi voi alunga dinaintea ta până vei crește la număr și vei stăpâni țara.*

Dacă așteptăm ca Dumnezeu să facă totul pentru noi în calea noastră și noi doar să intrăm în “țară” fără nici o opoziție sau luptă a credinței, ne înșelăm. În marea moștenire a salvării intrăm puțin câte puțin. Schimbarea minții nu se întâmplă peste noapte.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Dumnezeu este întotdeauna credincios – 05 iunie 2022](#)